

กรุงเทพธุรกิจ
หน้าต่างความคิด
เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว
คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คะแนนPISAที่ตกลงมา

อย่างน่าใจหาย หนักสุดในรอบ 20 ปี ทำให้เกิดการตั้งคำถามเกี่ยวกับระบบ

การศึกษาไทยขึ้นมาอีก ความจริงแล้วทุกครั้งที่มีคะแนนด้านการศึกษาระดับนานาชาติออกมา ก็มักเกิดคำถามเดิมซ้ำๆ อยู่เสมอว่าทำยังไงถึงจะไม่เจอเรื่องแบบนี้อีกในอนาคต น่าเสียดายว่า คำถามนี้แม้จะโดนถามซ้ำกันกี่ครั้ง เราก็ยังไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นรูปธรรมเสียที

อีกเรื่องที่น่ากังวลไม่แพ้กันก็คือ คำถามส่วนใหญ่ยังมองผลในภาพรวมเป็นหลัก ทั้งที่ความจริงแล้ว คะแนนเป็นผลปลายทางมันเกิดจากผลต้นทางจากตัวนักเรียน ซึ่งมีความแตกต่างกันทั้งพื้นฐาน เพศ และปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ **บทความนี้จะขอเสนอประเด็นที่ยังไม่ค่อยมีใครพูดถึงกัน เมื่อพูดถึงคะแนน PISA หรือประเด็นด้านการยกระดับคุณภาพการศึกษา**

แนวคิดหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในเศรษฐศาสตร์การศึกษาคือ การประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนโดยใช้ฟังก์ชันการผลิตทางการศึกษา (Education Production Function) แนวคิดนี้มองว่า คะแนนเป็นผลจากกระบวนการผลิตเริ่มจากการใส่ปัจจัยการผลิตเข้าไป เช่น เวลา ความรู้ของพ่อแม่ ทรัพยากรทางการศึกษา จำนวนครู คุณภาพของครู เป็นต้น

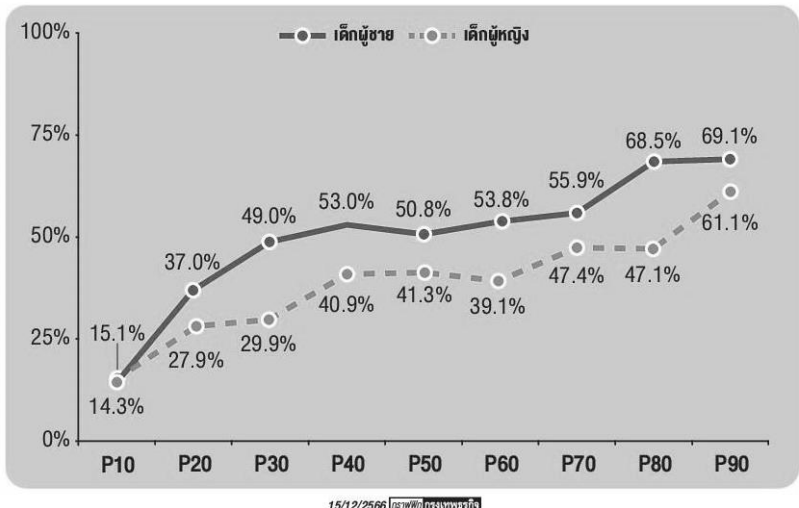
แล้วตัวนักเรียนเป็นผู้แปลงให้ปัจจัยนำเข้าเหล่านี้กลายเป็นความรู้ สามารถวัดความรู้ที่ผลิตขึ้นด้วยผลคะแนนสอบ ดังนั้น ต้นทางของความเหลื่อมล้ำของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาบางส่วนจึงสามารถประเมินได้จากความแตกต่างเหล่านี้

ผู้เขียนเคยใช้หลักการนี้มาวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างเด็กที่อยู่ในเมืองใหญ่ และชนบท (หรือเมืองเล็ก) โดยใช้คะแนนสอบ PISA ปี 2555 ของประเทศไทย

เรื่องที่ยังไม่ได้พูดถึง

เมื่อพูดถึงคะแนน PISA

Unexplained differences as % of differences in mean test scores

มาวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเด็กที่สอบได้คะแนนดีกับเด็กที่สอบได้คะแนนไม่ดีที่อยู่ในเมืองและชนบท แบ่งเป็นกลุ่มของเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง ได้ผลตามที่แสดงไว้ในรูป

วิธีการอ่านรูปนี้แทนนอน P10 หมายถึงนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุด 10% แรกของการสอบ PISA (เด็กเรียนไม่เก่ง) P90 คือเด็กที่ได้คะแนนสูงสุด 10% แรกของการสอบ (เด็กเรียนเก่ง) ส่วนแกนตั้งหมายถึงความต่างของคะแนนระหว่างเด็กที่อยู่ในเมืองและในชนบท เส้นทึบหมายถึงความต่างของคะแนนของเด็กผู้ชาย ส่วนเส้นประหมายถึงความต่างของคะแนนของเด็กผู้หญิง

หากดูคะแนนของเด็กผู้ชาย (เส้นทึบ) ที่ P10 จะมีค่าเท่ากับ 14.3% หมายความว่าในกลุ่มเด็กที่ได้คะแนนต่ำสุด ต่อให้เด็กที่อยู่ใน

ในเมืองและในชนบทที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเหมือนกัน อยู่ในโรงเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เด็กที่อยู่ในเมืองก็จะได้คะแนนสูงกว่าโดยเฉลี่ยประมาณ 14.3% ในทำนองเดียวกัน สำหรับกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด P90 หากเด็กสองกลุ่มนี้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเหมือนกัน อยู่ในโรงเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เด็กที่อยู่ในเมืองก็จะได้คะแนนได้มากกว่าประมาณ 69.1%

มี 2 ประเด็นจากผลการวิเคราะห์นี้ ที่ควรนำมาพิจารณาประกอบการปรับทิศทางการศึกษา

ประเด็นที่ 1 นโยบายที่เน้นการเพิ่มทรัพยากรทางการศึกษา เพิ่มงบประมาณ หรือเพิ่มจำนวนครู เพื่อลดความเหลื่อมล้ำของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระหว่างเด็กในเมืองและชนบท มันไม่เพียงพอที่จะ

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 150,000
Ad Rate: 833

Section: First Section/ทัศนนะ

วันที่: ศุกร์ 15 ธันวาคม 2566

ปีที่: 37

ฉบับที่: 12533

หน้า: 6(กลาง)

Col.Inch: 68.21 Ad Value: 56,818.93 PRValue (x3): 170,456.79

ศิลปิน: ชาว-ดำ

คอลัมน์: หน้าต่างความคิด: เรื่องที่ยังไม่ได้พูดถึงเมื่อพูดถึงคะแนน...

ลดปัญหานี้ลงไปได้ เพราะ % ที่ต่างกันนั้น ไม่ได้ถูกอธิบายด้วยปัจจัยนำเข้าทางการศึกษา ที่เรามักจะพูดถึงกันเสมอ

การเพิ่มเงินแบบที่เคยทำมาจึงไม่ได้ผล ต้องไปการเพิ่มเงินแบบมุ่งเป้าว่า เพราะ เด็กเรียนอ่อนและเด็กเรียนเก่ง แม้จะอยู่ในห้องเรียนเดียวกันก็มีความต้องการที่แตกต่างกัน จึงต้องให้ยาตรงกับความต้องการของเด็กแต่ละคน นโยบายเหมารวมทำไปอีกก็ปีก็ไม่เห็นทางเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมได้

ประเด็นที่ 2 ในอดีตเวลาพูดถึงความเหลื่อมล้ำ ภาพจำของเราคือเด็กที่เรียนไม่เก่ง ยากจน แต่**ความเหลื่อมล้ำระหว่างเด็กเก่งในเมืองและในชนบทกลับได้รับการพูดถึงน้อย** ลองนึกภาพว่า ถ้าเราทำให้ความต่างของคะแนน 69.1% ของเด็กเก่งระดับ P90 ของในเมืองกับในชนบทหายไป เราจะช่วยสร้างกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถระดับแนวหน้าเพิ่มขึ้นได้มากแค่ไหนคนกลุ่มนี้จะกลายเป็นกำลังหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจเพื่อพัฒนาประเทศ การพูดถึงความเหลื่อมล้ำจึงควรขยายกรอบการพูดคุยกันให้ครอบคลุมประเด็นนี้ด้วย

แม้ว่าข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลเมื่อปี 2555 แต่ผู้เชี่ยวชาญสถานการณ์ในวันนี้ก็ไม่แตกต่างกันมากนัก บางที ผลกระทบจากโควิดอาจจะทำให้สถานการณ์เลวร้ายกว่าเดิมอีก การพัฒนาคุณภาพการศึกษาไม่ใช่เรื่องที่ทำเพื่อให้ประเทศเราดูดี มีคะแนน PISA สูง แต่ขอให้มองว่า PISA เป็นเครื่องมือสะท้อนคุณภาพการจัดการศึกษา หากเรามีระบบการศึกษาที่ดี คะแนน PISA ก็จะมาเอง จะทำให้ดีทั้งที ก็ขอให้ดีแบบยั่งยืน

มติชน สุดสัปดาห์

Matchon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 481

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 15 - พุธที่ 21 ธันวาคม 2566

ปีที่: 44

ฉบับที่: 2261

หน้า: 80(เต็มหน้า)

Col.Inch: 95.06 Ad Value: 45,723.86 PRValue (x3): 137,171.58

คลิป: สีสี่

คอลัมน์: Agora: 5 เมืองอัจฉริยะ ที่น่าจับตามองที่สุดในอาเซียน (1)

5 เมืองอัจฉริยะ ที่น่าจับตามองที่สุดในอาเซียน (1)

Agora

กฤตภาศ ศักดิษฐานนท์

วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

www.facebook.com/bintokrit

หลังจากที่ได้นำเสนอบทความชุดเรื่อง “เมืองในอนาคตอนาคตของเมือง” ความยาว 3 ตอนจบไปแล้ว ตอนที่ 1 ตามลิงก์ https://www.matchonweekly.com/column/article_728311 ตอนที่ 2 https://www.matchonweekly.com/column/article_730008 และตอนที่ 3 https://www.matchonweekly.com/column/article_731057

คราวนี้จะชวนสนทนาเรื่องเมืองอีกเหมือนกัน แต่เจาะจงลงมาที่เมืองอีกลักษณะหนึ่งซึ่งในภาษาไทยเรียกว่า “เมืองอัจฉริยะ”

คำนี้เป็นการแปลมาจากคำดั้งเดิมในภาษาอังกฤษคือคำว่า “smart city” ซึ่งบางคนก็อาจใช้คำว่า “เมืองชาญฉลาด”

แต่คำว่าเมืองชาญฉลาดไม่ได้รับความนิยมเท่าไร ตรงข้ามกับเมืองอัจฉริยะที่ดูจะเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายกว่า หรือไม่ก็อาจเรียกทับศัพท์ว่า “สมาร์ทซิตี” ไปเลย

ที่มาของบทความในครั้งนี้นำมาจากเว็บไซต์ TECH COLLECTIVE ทางลิงก์ <https://techcollectivesea.com/> โดยขอเขียนดังกล่าวชื่อว่า “The future of smart cities in Southeast Asia : 5 cities to kickstart your startups”

ถ้าเป็นชื่อภาษาไทยก็ประมาณว่า “อนาคตของสมาร์ทซิตีในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 5 เมืองสำหรับการเริ่มต้นสตาร์ทอัพ (กิจการใหม่)”

ซึ่งบทความต้นทางอยู่ในลิงก์ <https://techcollectivesea.com/2023/10/20/future-smart-cities-southeast-asia-startups/>

ช้อเขียนนี้เพิ่งเผยแพร่เมื่อเดือนตุลาคมที่ผ่านมาเนื่อง กล่าวถึงการเปลี่ยนผ่านทางดิจิทัลในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เน้นหนักไปที่ประเทศในอาเซียนบางประเทศ คือ สิงคโปร์ มาเลเซีย ไทย เวียดนาม และฟิลิปปินส์

สืบเนื่องจากการประชุมระดับภูมิภาคเมื่อทำปีที่แล้วในงาน “The 32nd Regional Summit 2018” ที่ได้มีการสถาปนาเครือข่ายเมืองอัจฉริยะอาเซียน (ASEAN Smart Cities Network) หรือ ASCN ขึ้น เพื่อสร้างพื้นที่หรือแพลตฟอร์มให้ประเทศสมาชิกสามารถทำงานด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนและอย่างมีประสิทธิภาพร่วมกัน

ซึ่งโดยหลักแล้วก็คือความร่วมมือทางด้านการพัฒนาพื้นที่เมืองเชิงนวัตกรรมผ่านเทคโนโลยีและข้อมูลต่างๆ ที่ผสมหรือบูรณาการเพื่อให้เกิดความพร้อมอย่างเต็มที่

เมื่อพิจารณาในด้านเศรษฐกิจแล้ว คาดการณ์ว่าในปี ค.ศ.2026 หรืออีกสามปีข้างหน้า เมืองอัจฉริยะของโลกจะมีขนาดตลาดมากถึง 873.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีอัตราการเติบโตต่อปีแบบทบต้น (CAGR) ถึง 13.8% เลยทีเดียว

เมืองต่างๆ ในอาเซียนจึงจำเป็นต้องพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านไอที มีการจับมือกันเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและเอกชน และเพิ่มความสามารถในการขยายขนาดหรือขยายการเจริญเติบโต เพื่อให้ภายในเครือข่ายประเทศอาเซียนสามารถทำงานต่างๆ ได้ผ่านการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตอย่างครอบคลุมทั่วทั้งเมือง

และทำให้เกิดการใช้เทคโนโลยีแบบอัจฉริยะ นำมาสู่ความร่วมมือกันระหว่างผู้ผลิตและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ในการทำให้มีหลักประกันว่าจะเลือกใช้วัตถุดิบที่มีความยั่งยืน มีการวางแผนและสร้างตัวแบบต่างๆ

โดยคำนึงถึงอนาคต ตลอดจนสร้างมาตรการป้องกันภัยให้กับข้อมูลส่วนบุคคลด้วยการวางระบบการประมวลผลข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการรักษาความปลอดภัยทางไซเบอร์ที่มีศักยภาพและเชื่อถือได้

มติชน สุดสัปดาห์

Matichon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 481

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 15 - พุธที่ 21 ธันวาคม 2566

ปีที่: 44

ฉบับที่: 2261

หน้า: 80(เต็มหน้า)

Col.Inch: 95.06 Ad Value: 45,723.86 PRValue (x3): 137,171.58

คลิป: สีสี่

คอลัมน์: Agora: 5 เมืองอัจฉริยะ ที่น่าจับตามองที่สุดในอาเซียน (1)

สำหรับเมืองอัจฉริยะในอาเซียนที่น่าจับตามอง เหมาะกับสตาร์ทอัพ หรือควรค่าแก่การเลือกไปเริ่มต้นกิจการใหม่นั้น ทาง TECH COLLECTIVE มองว่ามีอยู่ทั้งหมด 5 เมืองได้แก่

1. สิงคโปร์ ประเทศสิงคโปร์

สิงคโปร์ขึ้นชื่อในเรื่องของการเป็นประเทศแห่งเทคโนโลยีล้ำสมัยอยู่แล้ว

กล่าวได้ว่าเป็นเมืองที่แสดงให้เห็นถึงประจักษ์พยานของการพัฒนาไปสู่เมืองอัจฉริยะได้เด่นชัดที่สุดแห่งหนึ่ง

โดยมีการนำนวัตกรรมต่างๆ เข้าไปใช้ในการบริการภาครัฐ รวมทั้งกำหนดนโยบายจากการประมวลผลด้วยข้อมูล ปรับปรุงศักยภาพทางธุรกิจด้วยการนำเทคโนโลยีดิจิทัลไปใช้ในภาคอุตสาหกรรม และให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้นผ่านเทคโนโลยีซึ่งทำให้มีความเป็นประชาธิปไตยมากกว่าที่ผ่านมา

การนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้เช่นนี้ทำให้เกิดการลดต้นทุนทางการเงินและการบริหารจัดการ นอกจากนี้ ยังมีมีการวางรากฐานอุตสาหกรรมที่มีความพร้อมด้านเทคโนโลยี พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับประชาชนรุ่นต่อไป และยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยทางไซเบอร์

โดยภาพรวมแล้วสิงคโปร์ก้าวล้ำไปข้างหน้าอย่างมากในด้านการสร้างแพลตฟอร์มการซื้อขายหรือชำระค่าบริการ ระบบการค้าข้ามพรมแดน และการสร้างอัตลักษณ์ทางดิจิทัล

2. กัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

มาเลเซียเองก็ให้ความสำคัญกับเรื่องเมืองอัจฉริยะเหมือนกัน โดยกัวลาลัมเปอร์เมืองหลวงของมาเลเซียหันมาตั้งจุดหมายไว้ว่าจะสร้างพื้นที่ของการแข่งขันที่ขึ้นไปตามมาตรฐานสากล

หรือมาตรฐานระดับนานาชาติตามที่กำหนดไว้ในที่ประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals) หรือ SDGs รวมทั้งส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลด้วย (digital economy)

เมืองกัวลาลัมเปอร์สนับสนุนให้ชุมชนมีอำนาจมากขึ้นและเชื่อมต่อกัน ผู้คนมีชีวิตชีวา มีสภาพแวดล้อมที่สะอาดและมีคาร์บอนต่ำ รวมทั้งยังเป็นชุมชนทางปัญญาอีกด้วย ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีรัฐบาลแบบบูรณาการหรือการบริหารงานภาครัฐแบบบูรณาการ การขนส่งที่มีประสิทธิภาพ และสร้างเครือข่ายดิจิทัล ซึ่งเทคโนโลยีที่มี

การนำมาใช้ก็อย่างเช่น การใช้เทคโนโลยีในการจัดการงานราชการ เทคโนโลยีที่ใช้ในอีคอมเมิร์ซ การวิเคราะห์ข้อมูลหรือดาต้าอานาไลติกส์ การควบคุมมลพิษ อาคารที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม กัวลาลัมเปอร์ยังต้องเผชิญกับอุปสรรคในด้านมลพิษ การจัดการขยะ ความพร้อมในเรื่องสายใยแก้วนำแสงหรือไฟเบอร์ออปติก พลังงานที่ไม่หมุนเวียน ราคาของสมาร์ทโฮมหรือบ้านอัจฉริยะ การแบ่งปันข้อมูลและความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูล

ตลอดจนปัญหาการจราจรที่แออัด

3. ภูเก็ต ประเทศไทย

ภูเก็ตเป็นเมืองที่พึ่งพิงรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นหลัก

มติชน สุดสัปดาห์

Matichon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 481

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 15 - พุธที่ 21 ธันวาคม 2566

ปีที่: 44 ฉบับที่: 2261 หน้า: 80(เต็มหน้า)

Col.Inch: 95.06 Ad Value: 45,723.86 PRValue (x3): 137,171.58

คลิป: สี่สี

คอลัมน์: Agora: 5 เมืองอัจฉริยะ ที่น่าจับตามองที่สุดในอาเซียน (1)

แต่ก็มีการก่อตั้ง “โครงการภูเก็ตสมาร์ทซิตี” (Phuket Smart City Project) หรือ “ภูเก็ตเมืองอัจฉริยะ” ขึ้นมา โดยเป้าหมายที่จะทำให้อุตสาหกรรมมีความยั่งยืนด้วย

โดยเน้นความสำคัญไปที่การส่งเสริมการค้าและพาณิชย์ การป้องกันอาชญากรรมด้วยการประมวลผลข้อมูลจากระบบกล้องวงจรปิดหรือกล้องซีซีทีวี ซึ่งช่วยลดอัตราการเกิดอาชญากรรมลงได้ถึงครึ่งหนึ่งเลยทีเดียว นอกจากนี้ ยังสร้างทางออกทั้งในด้านสังคมและด้านผลประโยชน์ที่ทำให้นักท่องเที่ยวพึงพอใจ

ความท้าทายของภูเก็ตวนเวียนอยู่ในเรื่องการจัดการผลประโยชน์สาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการน้ำ การจัดการของเสียและขยะไฟฟ้า การสนับสนุนทางเทคโนโลยีในการดำเนินโครงการ และการรักษาความปลอดภัยไซเบอร์ในอุปกรณ์ที่ใช้เทคโนโลยีจดจำใบหน้า

โดยตั้งเป้าหมายว่าจะเปลี่ยนการแก้ปัญหาต่างๆ ไปสู่ช่องทางออนไลน์ให้ได้ประมาณ 80% และลดต้นทุนการปฏิบัติงานลง 25%

เทคโนโลยีที่ใช้ในโครงการพัฒนาภูเก็ตสมาร์ทซิตีหรือภูเก็ตเมืองอัจฉริยะยังรวมไปถึงการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบเรียลไทม์ไวไฟที่ให้บริการฟรีทั่วโครงการ และแพลตฟอร์มสำหรับข้อมูลเมืองภูเก็ต ซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกในการบริหารจัดการพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวางแผนเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ และการจัดหาข้อมูลเชิงลึกให้กับบรรดาสตาร์ทอัพทั้งหลาย

ที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งก็คือโครงการภูเก็ตสมาร์ทซิตียังพยายามผลักดันให้ภาคเอกชนเข้ามาติดตั้งกล้องวงจรปิดร่วมกับภาครัฐอีกด้วย ซึ่งทำให้สามารถเพิ่มพื้นที่และปริมาณของกล้องวงจรปิดได้มากที่สุดครอบคลุมไปทั่วพื้นที่โครงการ

อ่านต่อฉบับหน้า ●

หน้าหลัก > นิวส์มอนิเตอร์ > เครือข่ายสตรีพิการ เปิดเวทีเอเชียแปซิฟิก ถกปัญหา

เครือข่ายสตรีพิการ เปิดเวที เอเชียแปซิฟิก ถกปัญหา สิทธิความเท่าเทียมสตรี-เด็กหญิงพิการ จัรัฐบาลแก้ปัญหา

นิวส์มอนิเตอร์

8 ส.ค. 2566 - 17:40 น.

เครือข่ายสตรีพิการ เปิดเวทีเอเชียแปซิฟิก ถกปัญหาสิทธิความเท่าเทียมสตรี-เด็กหญิงพิการ จัรัฐบาลแก้ปัญหา อาชีพ-การล่วงละเมิดทางเพศ-การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

วันที่ 8 ธ.ค.2566 เครือข่ายสตรีพิการเอเชียและแปซิฟิก จัดงานสัมมนา
สมัชชาสตรีและเด็กพิการภูมิภาค เอเชียและแปซิฟิก หรือ The 1st AP
Congress on Women and Girls with Disabilities ครั้งที่ 1 เนื่องใน
โอกาสวันคนพิการสากล มีสตรีพิการในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก เข้า
ร่วมหารือแลกเปลี่ยนข้อมูลและคำแนะนำที่เกี่ยวข้องกับเกี่ยวกับเพศ
สภาพ ความพิการ รวมถึงปัญหาในประเด็นต่างๆ

พร้อมหาแนวทางแก้ไขและผลักดันเป็นนโยบายในระดับภูมิภาคร่วมกัน
ในงานยังมีการจัดตั้งเครือข่ายสตรีพิการเอเชียและแปซิฟิก เพื่อเป็น
ศูนย์อำนวยความสะดวกให้ผู้หญิงและเด็กหญิงพิการในการเข้าถึง
ข้อมูลสิทธิต่างๆ

โดยการหารือและรับฟังความคิดเห็นครั้งนี้ มีเครือข่ายรวมถึงผู้ที่
เกี่ยวข้อง อาทิ กองพัฒนาสังคม UNESCAP สมาคมสตรีพิการแห่ง
เกาหลีใต้ สมาคมคนพิการเนปาล (DDAN) มูลนิธิเพื่อการพัฒนาสตรี
พิการ (WDDF) ประเทศบังคลาเทศ เป็นต้น เข้าร่วมประชุมพร้อม
ประกาศแถลงการณ์ร่วมกัน ระหว่างวันที่ 8-10 ธันวาคม 2566 ณ โรงแรม
ปรินซ์พาเลซ มหานคร กรุงเทพมหานคร

ผศ.ดร.อรุณี ลิ้มมณี ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายบริหารศูนย์รังสิตด้านกายภาพ
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สตรีพิการผู้ลงสมัคร ส.ส.บัญญัติรายชื่อ กล่าว
ว่า งานนี้จัดขึ้นเพื่อสร้างความตระหนักรู้เรื่องการส่งเสริมสตรีพิการใน

ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก เนื่องจากหลายประเทศในภูมิภาคนี้ สตรี
พิการยังเข้าไม่ถึงสิทธิหรืออาจเข้าถึงแต่น้อยกว่าผู้ชายในหลายมิติ

ดังนั้นหากสตรีพิการในภูมิภาคดังกล่าวมารวมตัวกันในงานสัมมนาที่
ใหญ่ที่สุดในเอเชีย จะสร้างการรับรู้ให้กับสังคม สื่อมวลชน รวมถึงหน่วย
งานที่เกี่ยวข้องจะให้ความสนใจสตรีพิการมากขึ้น ส่วนปัญหาหลักๆ
ของสตรีพิการในภูมิภาคนี้มีหลากหลายเรื่องตามบริบทของแต่ละ
ประเทศ

แต่เรื่องที่เป็นประเด็นร่วมกัน ได้แก่ การเข้าถึงทางการศึกษา สิทธิ
อนามัยเจริญพันธุ์ ความเท่าเทียมในการทำงาน การมีส่วนร่วมใน
ศาสนาวัฒนธรรม รวมถึงการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

ผศ.ดร.อรุณี กล่าวเพิ่มเติมว่า คนส่วนใหญ่อาจคิดว่าสตรีพิการและชาย
พิการเข้าถึงสิทธิเท่าเทียมกัน แต่แท้จริงแล้วสิทธิยังไม่เท่าเทียมกัน เช่น
สิทธิการเข้าถึงทางการเมืองหรือการมีส่วนร่วมทางการเมือง ที่ผ่านมา
คนพิการที่ไปนั่งในรัฐสภาในตำแหน่ง ส.ส.และส.ว. ล้วนเป็นผู้ชาย
ทั้งหมด

ส่วนหญิงพิการยังไม่สามารถเข้าถึงสิทธินี้ ดังนั้นการผลักดันนโยบาย
ต่างๆถ้าไม่มีสตรีพิการเข้าไปนั่งในรัฐสภาจะผลักดันยาก นโยบายที่
ออกมาจะไม่สอดคล้องกับความต้องการของหญิงพิการอย่างแท้จริง

“อยากให้สังคมตระหนักว่าในโลกนี้ยังมีผู้หญิงพิการอยู่และผู้หญิง
พิการก็สามารถทำได้หลายอย่าง อยากให้มีการดำเนินการอย่างจริงจัง
ในเรื่องของการส่งเสริมสิทธิป้องกันไม่ให้สตรีพิการถูกล่วงละเมิด ทั้งทาง
กาย ทางจิตใจ และทางอารมณ์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีกลไกที่เป็น
หูเป็นตาพิทักษ์สิทธิและเมื่อถูกล่วงละเมิดไปแล้วจะต้องมีกลไกเยียวยา
เรื่องความปลอดภัย

อย่างไรก็ตามประเด็นการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมเหล่านี้จะถูกยก
ขึ้นมาให้สังคมกว้างรับรู้ในระดับภูมิภาคต่อไป” ผศ.ดร.อรุณี กล่าวทิ้ง
ท้าย

นางสาวอลิสา ศิวาธร สตรีพิการทางด้านการมองเห็น กรุงเทพมหานคร
กล่าวถึงปัญหาการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของผู้หญิงที่พิการทาง

ด้านการมองเห็นว่า สตรีพิการทุกประเภทโดยเฉพาะสตรีตาบอด เมื่อเกิดปัญหาทั้งเรื่องของการถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือในประเด็นอื่น จะไม่ได้รับการไว้วางใจจากคนในครอบครัวและคนรอบข้าง

เพราะความพิการทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง ยิ่งในแง่ของเพศสภาพที่เป็นผู้หญิงพิการเมื่อไปแจ้งความจะต้องเจอคำถามที่ไม่อยากตอบ เช่น รู้ได้อย่างไร มองเห็นหรือไม่ ดังนั้นการเข้าถึงกระบวนการทางยุติธรรมจึงเป็นเรื่องยากทั้งทางด้านกายภาพ และการเข้าถึงข้อมูล

รวมถึงทัศนคติของผู้ที่รักษากฎหมาย จึงอยากให้หญิงพิการทุกช่วงวัย ทุกช่วงอายุและทุกประเภทความพิการ ที่มาร่วมประชุมจากหลากหลายประเทศ ร่วมกันแลกเปลี่ยนข้อมูล พร้อมร่วมเป็นกระบอกเสียง และช่วยผลักดันเรื่องการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียม

“อยากให้มีส่วนที่ที่สามารถช่วยเหลือกันและกันในกลุ่มสตรีพิการ เมื่อเกิดปัญหาอยากให้ทุกคนช่วย Support พร้อมรับฟังทุกเรื่องทุกปัญหา เมื่อเรามีพื้นที่แห่งการรับฟังของกันและกัน เสียงของเราจะดังมากพอ ไม่ว่าจะผลักดันเรื่องอะไรไปภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะเห็นถึงพลังของเราและจะรับฟังมากขึ้น”นางสาวอลิสสา กล่าว

นางสาวสีอนะ ดีสะอะ สตรีพิการทางการเคลื่อนไหว ชาวมุสลิม จ.ยะลา กล่าวว่า อยากให้รัฐบาลแก้ปัญหาสตรีพิการมุสลิมใน 3 จังหวัด

ชายแดนภาคใต้อย่างเร่งด่วน 2 เรื่อง คือ เรื่องการสร้างอาชีพให้สตรี พิกการ เนื่องจากการจ้างงานมีน้อยมากเมื่อเทียบกับอัตราส่วนของคน พิกการใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ จึงอยากให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัด อบรมสร้างอาชีพเพิ่มศักยภาพให้คนพิกการมากขึ้น พร้อมตลาด รองรับผลิตภัณฑ์ของคนพิกการอย่างยั่งยืน น

นอกจากนี้อยากให้มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสิทธิต่างๆ เพื่อให้ สตรีพิกการมีความรู้พร้อมเรียกร้องสิทธิได้เมื่อเกิดปัญหา เรื่องสุดท้าย เป็นประเด็นการล่วงละเมิดทางเพศ สตรีพิกการที่ตกเป็นเหยื่อในพื้นที่ ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยได้รับความเป็นธรรม เพราะคนร้ายใช้เงินจ่ายจบใน พื้นที่ไม่เคยถูกจับและรับโทษตามกฎหมาย ดังนั้นจึงอยากให้รัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องช่วยแก้ไข 2 เรื่องนี้อย่างจริงจัง

นอกจากนี้สตรีพิกการยังมีอุปสรรคในการออกไปทำกิจกรรมร่วมกับ ชุมชน เนื่องจากอาคารและสถานที่ไม่เอื้ออำนวยต่อคนพิกการ เช่น ไม่มี ทางลาดสำหรับคนพิกการ อาคารเอนกประสงค์หรือมัสยิดที่มี 2 ชั้น ไม่มี ลิฟท์และห้องน้ำสำหรับคนพิกการ ทำให้คนพิกการไม่สามารถทำกิจกรรม หรือเข้าร่วมการประชุมและไม่สามารถออกมาสู่สังคมได้ เพราะการเดินทาง และสถานที่ไม่เอื้ออำนวย จึงอยากให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ ช่วยแก้ไขปัญหานี้ด้วย

Ms.Yeni Rosa Damayanti Indonesian Mental Health Association กล่าวว่า ในฐานะประธานสมาคมที่เกี่ยวกับคนพิกการทางจิตสังคม ประเทศอินโดนีเซีย รู้สึกยินดีมากที่ได้มาร่วมงานสัมมนาในครั้งนี้และ อยากร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนเครือข่ายสตรีพิกการในเอเชีย และแปซิฟิก ในอินโดนีเซียผู้หญิงพิกการมีปัญหาแตกต่างกันออกไป

แต่ปัญหาของผู้หญิงพิกการทางจิตสังคมส่วนใหญ่ยังไม่มีสิทธิตาม กฎหมายพอสมควร อีกทั้งคนพิกการกลุ่มนี้ยังถูกจำกัดไว้ให้อยู่ในพื้นที่ ควบคุมหรือสถานสงเคราะห์อีกไม่น้อยกว่า 20,000 ราย คนกลุ่มนี้จึงมี ความยากลำบากมากในการหางานตามตลาดแรงงานทั่วไป เพราะตาม กฎหมายคนที่สมัครงานได้ต้องมีใบรับรองว่าไม่มีความพิกการทางจิต สังคม ซึ่งเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญมาก

“อยากเห็นการเริ่มหารือ เรื่องการตระหนักถึงข้อกฎหมายของสิทธิ เบื้องหน้ากฎหมายของผู้หญิงพิการทางจิตสังคม เพราะประเด็นนี้ยัง ไม่มีการพูดถึงและเหมือนถูกลืมไป จึงอยากให้ทุกคนที่มาร่วมงาน สัมมนาครั้งนี้ช่วยกันขจัดอุปสรรคต่อสิ่งที่กีดขวางการเข้าถึงสิทธิของผู้ หญิงพิการ และขอให้หยุดการเลือกปฏิบัติและหยุดการจำกัดสิทธิและ ชังคนพิการไว้ในสถานสงเคราะห์” Ms.Yeni กล่าวทิ้งท้าย Ms.Lyazzat Katayeva วุฒิสภาแห่งสาธารณรัฐคาซัคสถาน กล่าวว่า สมัยก่อนเคยทำหน้าที่เป็นประธานของ

สมาคมคนพิการที่เกี่ยวกับสตรีพิการจึงมีเป้าหมายสำคัญคือ ส่งเสริมให้ ผู้หญิงพิการมีส่วนร่วมทางการเมือง เพราะเชื่อว่าผู้หญิงพิการมี ศักยภาพและมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในระดับ นโยบายระดับสูง เมื่อเข้ามาดำรงตำแหน่งในวุฒิสภา จึงผลักดันเรื่อง การส่งเสริมสิทธิของผู้หญิงและเด็กหญิงพิการอย่างเต็มที่

ปัจจุบันได้ผลักดันกฎหมายที่ครอบคลุมสิทธิผู้หญิงและเด็กหญิงพิการ จนผ่านร่างกฎหมายถึง 2 ฉบับ และกำลังเสนอกฎหมายเพิ่มเติมใน อนาคตเกี่ยวกับการจัดการใช้ความรุนแรงต่อสตรีรวมถึงสตรีพิการ ด้วย อย่างไรก็ตามนโยบายที่เราผลักดันในประเทศเกี่ยวกับกฎหมาย รวมถึงสิทธิของสตรีและเด็กหญิงพิการ ล้วนเป็นตัวอย่างที่ดีและสามารถ ที่จะเผยแพร่ให้ประเทศอื่นๆ นำไปใช้ได้

เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องสำคัญที่ทำให้สตรีและเด็กหญิงพิการถูกคำนึงถึง สุดท้ายนี้อยากผลักดันให้ผู้หญิงพิการมีสิทธิในรัฐสภาหรือมีสิทธิใน การตัดสินใจด้านนโยบายในทุกประเทศ

ข่าวแนะนำ

วาสนาหมาจร นอนข้างทาง กลายเป็นคุณชายด่าง สู้คดีทาสี มูลค่า 30 ล้าน

หมิง แอดมิทเจอคนเห็นแก่ตัวสร้างเรื่องไม่จบ อัม-เพื่อนจะ เซอร์ไพรส์วันเกิดเจอเซอร์ไพรส์กลับ

ชาย 38 เซ่ารถ ขับแท็กซี่ หารายได้ โดน ตร.เรียกตรวจสอบ เช็ก ฐานข้อมูล ปลอมทั้งคัน